

СЛИКАРКА И ПЕСНИК

Обоје смо сањали
да се жива вода потока
прелива
на њене боје
и на моје стихове.

Дошао сам аутобусом
из града који бруји,
у предграђе
које дише спорије.

Асфалт се овде не хвали
својом ширином,
куће стоје као мисли
које нико не изговара наглас.

Тихи, дубоки поток
пролази кроз насеље
као реченица без тачке,
сањиво, упорно,
са шљунком уместо речи.

У том предграђу
мисли се роје,
тај поток са живом водом
мами и вуче.

Пет дана
већ боравим овде,
код познаника
чије време има другачију тежину.

Тада сам је срео.
Девојку са бојама на прстима,
погледом који памти светлост.

Каже да слика
да би разумела тишину,
ја пишем
да бих јој дао гласа.

Уметност нас је спојила
као две обале
истог потока:
она види пејзаж,
ја слушам
његов одјек.

Говорио сам јој о збирци
коју још нисам написао,
о стиховима
који траже своје место.

Олуја се надвила над насељем,
облаци су потамнели
као платно
првог потеза ноћи.

Ветру сам поверио сумњу,
киши почетак,
а предграђу
своју нову песму.